

KUMBA

Definició: Persona de bons sentiments i millor intenció. Creu en l'amor. Estima totes les criatures vives, excepte els neoliberals. És humil, solidari i altruista. Dóna i no espera res a canvi. Té una visió espiritual del món, altrament consciència, i considera la humanitat com els seus germans. En la versió regional, és catalanista i progressista. És contrari a l'explotació de l'home per l'home, és profundament pacifista i vol transformar el món per fer-lo millor. És dialogant i no tolera que li portin la contrària. Li agrada Lluís Llach, el cançoner folk, el rock català i U2.

Frase clau: «Els bons líders dirigeixen el ramat des de darrere».

NELSON MANDELA

KUMBAISME

Definició: Forma de religiositat secular provinent del catolicisme clàssic, arrelada a Catalunya a principi dels cinquanta i que pren el nom de l'espiritual negre *Kumbaià*. Moviment messiànic, místic i gregari que pretén lluitar per la comunitat i per la persona amb la intenció que aquestes dues forces espirituals portin a un món millor. El seu lema actual és que un altre món és possible. A diferència dels revolucionaris estrictes, el kumbaisme és una religió que vol canviar la manera de pensar de la gent perquè deixin falsos egoismes i procurin el bé i la fraternitat universals. És practicada, abans públicament, ara en secret, per milers de catalans amenaçats per l'individualisme, la competitivitat i les males persones que se'n burlen.

Frase clau: «Ningú no comprèn ningú però nosaltres som nosaltres».

LA TRINCA

NOSALTRES, ELS KUMBES

Ningú no comprèn ningú

*Ningú no comprèn ningú,
però nosaltres som nosaltres
i sabem allò que és bo:
sentir el sol damunt la cara
i estimar-se de debò,
i trobar-se viu encara,
i cantar sense cap dol.*

*Ningú no comprèn ningú,
però nosaltres som nosaltres
i volem un món tot nou,
amb un cel net d'amenaces,
amb tres núvols per quan plou,
amb el mar a quatre passes
i els que són companys, i prou.*

*Ningú no comprèn ningú,
però nosaltres som nosaltres
i sabem la veritat:
que la terra no és partida,
com un mapa mal pintat,
i que això és una mentida
de molt mala voluntat.*

Aquest és un llibre, benvolguts lectors, i lectores, Déu em perdoni, fet des de la mala fe i el ressentiment. Jo era, jo vaig ser kumbaià. És més, mai no he deixat de ser-ho. M'he transvestit de *punk*, de postmodern, de *mod* i del que sigui per evitar que algú vegi el meu esperit kumbaià, però ha estat inútil. Aquest llibre n'és la prova fefaent. Sóc, simplement, un kumbaià ressentit. Jo sabia i intuïa millor que ningú quina era la mística del kumbaisme. Voluntat de poder. L'amor al proïsme, sí, com a baula per on s'escola el desig de control mental i la subordinació a la nostra casta de monitors i assistents socials que ens perdonen la vida i ens guien cap a la mort mentre canten, mentre cantem, com les sirenes, que un altre món és possible.

Jo només sabia que volia ser el guru, el líder suprem dels kumbes, de tots els escollits i de tots els fidels, de tots els devots, dels botxins i de les seves víctimes, perquè creia que havia entès el secret d'aquesta mística que es troba a les arrels de la Catalunya contemporània gairebé des dels anys cinquanta del segle passat. Sigues lliure i camina cap

a l'estel que vulguis guanyar. És superior: els kumbaiàs érem la raça escollida. Com els jueus. Els guies espirituals de Catalunya.

Veníem del catolicisme, la matriu de tot plegat; érem antifranquistes, la coartada de tot plegat; representàvem el catalanisme, la suplantació de tot plegat, i per sobre de tot passàvem –primer dogma– per bones persones. I aquest era el crim. Som especials, tocats per la gràcia de nostre Senyor i Catalunya no és cap nació sinó una comunitat de creients representada pels seus sacerdots que en públiques atalaies dictaminen el camí que cal seguir.

Avui no toca. El primer kumbaià, Jordi Pujol, no ha negat mai que l'esperit d'aquest moviment va inspirar part del seu ideari polític. Que aquesta era part de la seva mística. Albert Boadella, el seu bufó mimètic, és un perfecte escolà del kumbisme i exerceix de monitor en cap d'una companyia on practica el seu bon rotllo de summe sacerdot. Però els dos tenen, comparteixen, el mateix secret que jo vull mostrar-los: odien els catalans perquè tot i ser mestres, covards i pixafredes queden quatre gats que no estan del tot agraïts als seus mestres. Mestres d'energia que, intueix la gent, volen una massa de zombis sense pensa ni paraula disposats a cedir la seva voluntat als falsos profetes que ells, millor que ningú, representen: la presidència d'un país que sense la tasca purificadora de Franco, i els seus còmplices catalans, no hauria ostentat mai aquest il·lustre antinacionalista que és Jordi Pujol.

I em diran que deliro. I els diré que l'encerten. Només arribats a l'extrem ens treiem totes les màscares. El

kumbaisme és la secularització del catolicisme. És que tots els gossos de sagristia s'apoderin de l'esfera pública i es facin polítics, mestres, animadors, altermundistes, buròcrates i ocupin tots aquells espais d'intermediació entre el ramat i el poder, categoria última que només ells són capaços d'entendre perquè la resta de mortals són enzes, massa, llevat. Tot el que van descobrir durant el franquisme, i els va fer començar el kumbaisme, era el fet lamentable que ja no podien exterminar les restes d'allò que un dia fou un poble i davant la impossibilitat de convertir-los en bon parroquià van abandonar els murs de convents i parròquies per seduir la gent i convèncer-la que ells l'estimaven, que ells eren l'oposició, la bona gent que donava testimoni i cara pels pobres i els humiliats. Tot i que ja no calia anar a missa obligatòriament, sí que era forçós delegar en els catòlics secularitzats les regnes de les organitzacions de massa, de l'acció catòlica, que esdevindria acció patriòtica, acció social, acció humanitària, ONG.

I llavors, és clar, hi havia el comunisme: el mal absolut. Allò que fins al 1939 representava l'anarquisme. La possibilitat d'un judici final. L'hecatombe. El moment de passar comptes un per un. Per cada burgès que explotava un obrer. Per cada capellà que delatava un republicà. Per cada catòlic que calumniava un home. Afusellats un darrere l'altre en aquests tres terrorífics dies posteriors a la mort del Caudillo. Quan el buit de poder encendria les masses subjugades i tots junts els enviarien allà on els pertoca: l'infern dels fariseus.